

- zasądzenie odszkodowania na rzecz strony skarżącej w wysokości 50 000 EUR;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący popełnionego przez EPSO/komisję konkursową oczywistego błędu w ocenie doświadczenia zawodowego strony skarżącej, a ponadto naruszenia załącznika III do spornego ogłoszenia o konkursie wymieniającego wymagane doświadczenie zawodowe.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i prawa strony skarżącej do bycia wysłuchanym, a także, naruszenia obowiązku uzasadnienia i art. 296 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 1, 2, 3 i 4 rozporządzenia nr 1/58 ⁽¹⁾, naruszenia art. 1d i 28 regulaminu pracowniczego oraz art. 1 ust. 1 lit. f) załącznika III do tych rozporządzeń, a także naruszenia zasad równego traktowania i niedyskryminacji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2016 C 187, s. A/1.

⁽²⁾ Rozporządzenie nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U., polskie wydanie specjalne: Rozdział 01 Tom 001 P. 3 – 3).

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2018 r. – Batchelor / Komisja

(Sprawa T-85/18)

(2018/C 152/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Edward William Batchelor (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokat B. Hoorelbeke i M. Healy, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2017) 8430 final z dnia 5 grudnia 2017 r., w której odmawia ona dostępu do dokumentu zawierającego deklarację etyki urzędnika, znajdującego się w informatycznym systemie zarządzania zasobami ludzkimi Komisji Europejskiej – Sysper2 oraz do innych dokumentów, które wchodzą w zakres pierwotnego wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 15 ust. 3 TFUE, art. 42 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 2 ust. 1 i art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001 ⁽¹⁾, w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia nr 45/2001 ⁽²⁾, wskutek odmowy przyznania całkowitego lub częściowego dostępu do deklaracji etyki.

- W ramach części pierwszej zarzutu pierwszego strona skarżąca wykazuje, że Komisja nie zbadała, ani nie wykazała by ujawnienie deklaracji etyki w sposób konkretny i rzeczywisty miało naruszyć ochronę interesu chronionego art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001. W konsekwencji Komisja nie wywiązała się ze spoczywającego na niej ciężaru dowodu oraz naruszyła prawo odmawiając, przynajmniej częściowego dostępu do deklaracji etyki.
 - W ramach części drugiej zarzutu pierwszego strona skarżąca wykazuje, że Komisja błędnie zastosowała art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001, w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia nr 45/2001 uznając, że strona skarżąca nie wykazała w sposób wymagany prawem, że ujawnienie deklaracji etyki było konieczne.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 42 karty praw podstawowych, art. 15 ust. 3 TFUE i art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001 wskutek odmowy przyznania dostępu do pozostałych dokumentów, które wchodzą w zakres pierwotnego wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów.
- W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca podnosi istotne dla sprawy i spójne dowody wykazujące jej tezę, iż istnieje więcej dokumentów, które wchodzą w zakres pierwotnego wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów, niż siedemdziesiąt jeden dokumentów wskazanych przez Komisję. Odmawiając dostępu do owych pozostałych dokumentów Komisja naruszyła art. 42 karty praw podstawowych, art. 15 ust. 3 TFUE i art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001.
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia zasady dobrej administracji, w szczególności obowiązku należytej staranności.
- W ramach zarzutu trzeciego strona skarżąca wykazuje, że Komisja naruszyła ciężący na niej obowiązek należytej staranności w rozumieniu art. 41 karty praw podstawowych, ponieważ nie zachowała staranności ustalając, iż nie istnieją inne dokumenty, które wchodzą w zakres pierwotnego wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów. W uzasadnieniu tego zarzutu strona skarżąca wskazuje, że brak jest jakichkolwiek wyjaśnień co do tego w jaki sposób Komisja określiła, że nie istnieją inne dokumenty, jako że nie udzieliła ona żadnych informacji dotyczących zastosowanych przez siebie metod wyszukiwania
4. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia zgodnie z art. 296 ust. 2 TFUE.
- W ramach części pierwszej zarzutu czwartego strona skarżąca wykazuje, że Komisja naruszyła ciężący na niej obowiązek uzasadnienia zgodnie z art. 296 ust. 2 TFUE, nie wyjaśniając dlaczego ujawnienie deklaracji etyki w sposób rzeczywisty i konkretny miało naruszyć ochronę interesu chronionego art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001, ani nie wskazując dlaczego zakładano, że takowe ujawnienie miało naruszyć uprawniony interes podmiotu danych, zgodnie z 8 lit. b) rozrządzenia nr 45/2001.
 - W ramach części drugiej zarzutu czwartego strona skarżąca wykazuje, że zaskarżona decyzja nie zawiera żadnego uzasadnienia faktu niewskazania przez Komisję żadnych dodatkowych dokumentów, które wchodzą w zakres pierwotnego wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów, pomimo uwag strony skarżącej sformułowanych w ponownym wniosku. W konsekwencji również ta część zaskarżonej decyzji opiera się na niewystarczającym uzasadnieniu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001, L 8, s. 1).